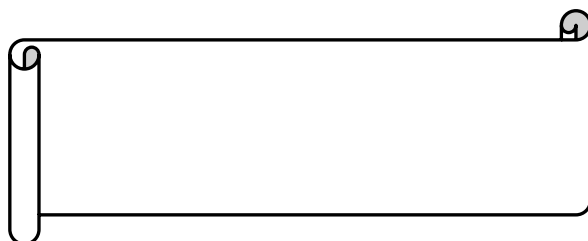


מסכת  
מכות



## מסכת מכות – פרק א

משנה א

עדים שהעידו בשקר והוזמו – עונשם הוא כאשר \_\_\_\_\_ לעשות.

במשנה שני מקרים שבהם אין מענישים אותם במה שזממו:

1. העידו על \_\_\_\_\_ שהוא בן \_\_\_\_\_ או בן \_\_\_\_\_, ונחשב חלל.

2. העידו על אדם שרצה ב \_\_\_\_\_ וחייב \_\_\_\_\_ לעיר מקלט.

במקרים אלו העדים שהוזמו – \_\_\_\_\_.

משנה ב

המחוייב ממון ומלקות – נחלקו ר"מ וחכמים בדינו,

לר"מ: \_\_\_\_\_ ו \_\_\_\_\_ . לחכמים: \_\_\_\_\_ ואינו \_\_\_\_\_ .

ולכן, אמרו: מעידים אנו באיש פלוני שחייב לחבירו מאתיים זוז, והוזמו –

לר"מ: \_\_\_\_\_ ו \_\_\_\_\_ . לחכמים: \_\_\_\_\_ ואינו \_\_\_\_\_ .

משנה ג

עדים שאמרו: מעידים אנו באיש פלוני שהוא חייב מלקות, והוזמו –

לר"מ: לוקים \_\_\_\_\_, משום: ' \_\_\_\_\_ ', ומשום ' \_\_\_\_\_ '.

לחכמים: לוקים \_\_\_\_\_, משום ' \_\_\_\_\_ '.

עדים זוממים שהתחייבו ממון – \_\_\_\_\_ ביניהם.

עדים זוממים שהתחייבו מלקות – אין \_\_\_\_\_ ביניהם, וכל אחד לוקה \_\_\_\_\_.

משנה ד

כלל: הזמת עדים – בגופם של עדים.

אמרו המזימים: ה \_\_\_\_\_ או ה \_\_\_\_\_ היה עמנו במקום פלוני – אינם מוזמים.

אמרו המוזמים: ה \_\_\_\_\_ היו עמנו במקום פלוני – הרי אלו מוזמים.

משנה ה

אם לאחר שהוזמו העדים הראשונים העידו אחרים כעדות הראשונים,

והכת שהזימו את הראשונים מזימים גם את השניים –

לת"ק: יכולים להזים אפילו \_\_\_\_\_ כתות עדים.

לר"י: יכולים להזים רק את הכת ה \_\_\_\_\_.

משנה ו

משנתנו עוסקת בשלשה זמנים:

1. \_\_\_\_\_ גמר דין, 2. אחרי גמר דין לפני ש \_\_\_\_\_, 3. אחרי ש \_\_\_\_\_.

שיטת הצדוקים: עדים זוממים נהרגים אם הוזמו \_\_\_\_\_.

שיטת חכמים: לאחר ש \_\_\_\_\_ – אין העדים זוממים נהרגים.

המקור לשיטת חכמים: 'כאשר זמם לעשות ל' \_\_\_\_\_' – כשאחיו \_\_\_\_\_.

עדים שהוזמו לפני גמר דין – אינם נהרגים, שנאמר: ' \_\_\_\_\_'.

משניות ז-ח

על פי שניים עדים או שלשה' – להקיש \_\_\_\_\_ ל \_\_\_\_\_.

לת"ק: מה שלשה \_\_\_\_\_ את השניים, אף שניים \_\_\_\_\_ את השלושה.

לר"ש: מה שנים \_\_\_\_\_ רק כש \_\_\_\_\_ מוזמים, אף שלשה נהרגים רק כשלתם מוזמים.

לר"ע: מה שניים שהוזמו \_\_\_\_\_ נהרגים, אף שלשה שהוזמו \_\_\_\_\_ נהרגים.

לר"ע: מה שניים נמצא אחד מהם \_\_\_\_\_ או \_\_\_\_\_ עדותם בטילה,

אף שלשה נמצא אחד מהם \_\_\_\_\_ או \_\_\_\_\_ עדותם בטילה.

מתי נאמר דין זה של נמצא אחד מהם קרוב או פסול?

לר"י: בדיני \_\_\_\_\_, אבל בדיני ממונות – תתקיים העדות \_\_\_\_\_.

לרבי: בין בדיני \_\_\_\_\_ ובין בדיני \_\_\_\_\_.

ודוקא כשהתכוונו ל \_\_\_\_\_, אך אם התכוונו רק ל \_\_\_\_\_ – אין עדותם בטילה.

איך יודעים בדיני נפשות שהתכוונו להעיד? כש \_\_\_\_\_ בו.

משנה ט

היו שנים רואים את הרוצח מחלון זה ושניים רואים מחלון זה, ואחד מתרה באמצע, ומקצתם רואים אלו את אלו –

לת"ק: מספיקה ההתראה של העומד ב \_\_\_\_\_, ושני כתות העדות \_\_\_\_\_.

לר"י: צריך ש \_\_\_\_\_ בעצמם יתרו בעצמם, שנאמר: 'על \_\_\_\_\_ שני עדים'.

**'על פי שנים עדים'** – שלא תהא סנהדרין שומעת מפי ה \_\_\_\_\_.

משנה י

מי שנגמר דינו וברח לפני שקיבל את העונש, וחזר לאותו בי"ד – אין \_\_\_\_\_ את דינו.

אך אם הוא בא לבית דין אחר, צריכים הם לחזור ולחפש לו זכות.

שנים באו לבי"ד ואמרו: מעידין אנו בפלוני שנגמר דינו בבית דין פלוני להריגה, ופלוני ופלוני

עדיו – הרי זה \_\_\_\_\_.

סנהדרין – נוהגת ב \_\_\_\_\_ וב \_\_\_\_\_ לארץ.

והיינו, כל זמן שיש בית דין הגדול בלשכת הגזית, דנים הדיינים הסמוכים דיני נפשות בכל מקום.

סנהדרין ההורגת אחת ב \_\_\_\_\_ שנים – נקראת \_\_\_\_\_.

לראב"ע: אחד ל \_\_\_\_\_ שנה.

ר"ט ור"ע: אילו היינו בסנהדרין כשדנו בה דיני \_\_\_\_\_ – לא נהרג אדם מ \_\_\_\_\_.

רשב"ג: אם היו עושים כך – הם היו \_\_\_\_\_ שופכי דמים בישראל, שלא ירתעו מהעונש.

## מסכת מכות – פרק ב

משנה א

הורג נפש בשגגה – גולה לעיר מקלט.

הכלל: כל שבדרך ירידתו הרג בשגגה – הרי זה גולה, וכל שהרג שלא כדרך ירידתו – אינו גולה.

במשנה שלשה מקרים להריגה בדרך ירידה:

1. היה מעגל את הגג ב \_\_\_\_\_ לצד מטה, ונפלה, והרגתו.

2. היה משלשל ב \_\_\_\_\_ לכיוון מטה, ונפלה, והרגתו.

3. היה יורד ב \_\_\_\_\_ ונפל, והרגו.

במשנה שלשה מקרים להריגה בדרך ירידה:

1. היה \_\_\_\_\_ אליו את המעגילה לכיוון מעלה, ונפלה, והרגתו.

2. היה \_\_\_\_\_ את החבית למעלה, ונפסק החבל, ונפלה, והרגתו.

3. היה \_\_\_\_\_ בסולם, ונפל עליו והרגו.

נאמר בפסוק: ואשר יבוא את רעהו ביער לזטוב עצים, ונדוזה ידו בגרזן לכרות העץ,

ונשל הברזל מן העץ, ומצא את רעהו, ומת – הוא ינוס'.

ונחלקו חכמים ורבי בביאור המקרה שעליו חייבה תורה גלות.

לשיטת חכמים: הפסוק נאמר על \_\_\_\_\_ שנשמט מן הקת והרגה.

לשיטת רבי: הפסוק נאמר על בקעת \_\_\_\_\_ שניתז מהכאת הגרזן.

לבן:

אם נשמט הברזל מקתו, ונפל, והרג אדם – רבי אומר: \_\_\_\_\_, וחכמים אומרים: \_\_\_\_\_.

אם ניתז בקעת עץ, והרג אדם – רבי אומר: \_\_\_\_\_, וחכמים אומרים: \_\_\_\_\_.

## משנה ב

הזורק אבן לרשות הרבים, והרג אדם בשגגה – הרי זה \_\_\_\_\_.

ובגמרא מבואר שמדובר במקום שבדרך כלל אין שם אנשים.

כי ברשות הרבים רגילה – נחשב \_\_\_\_\_ הקרוב ל\_\_\_\_\_.

נאמר בפסוק: וּמִצָּא אֶת רֵעֵהוּ, וְרֵאבִי דוֹרֵשׁ: פֶּרַט ל\_\_\_\_\_ את עצמו.

ולכן,

אם הנהרג הוציא את ראשו לאחר שהאבן \_\_\_\_\_ מידו של הזורק – פטור.

נאמר בפסוק: וְאִשֶּׁר יבֵּא אֶת רֵעֵהוּ בִיעֵר, וְחֹזֵל דוֹרְשִׁים: כמו ש'יער' הוא מקום שיש רשות

לניזק ולמזיק ליכנס לשם – כך חייבים גלות על הריגה בשוגג, רק כשיש \_\_\_\_\_ לניזק ולמזיק

להכנס לשם.

ולכן,

אם הניזק נכנס לחצר בלי רשות, ונהרג מאבן שזרק בעל הבית – אין בעל הבית \_\_\_\_\_.

אבא שאול דורש דבר נוסף מההשוואה ל\_\_\_\_\_.

כמו שחטבת עצים היא רשות – כך חייבים על הריגה בשוגג, רק על עיסוק בענייני רשות.

ולכן, אם עסק בענייני מצוה – אינו חייב גלות.

במשנה שלושה דוגמאות לעיסוק במצוה:

1. ה\_\_\_\_\_ המכה את בנו, כדי לחנכו.

2. ה\_\_\_\_\_ הרודה את תלמידו, כדי לחנכו.

3. בית דין שמלקה ארבעים את החייב מלקות.

## משנה ג

- האב גולה אם הרג את \_\_\_\_\_ בשגגה, והבן גולה אם הרג את \_\_\_\_\_ בשוגג.
- כותי גולה אם הרג בשוגג את \_\_\_\_\_, וישראל גולה אם הרג את \_\_\_\_\_ בשוגג.
- הישראל לא גולה אם הרג \_\_\_\_\_, וגר תושב אינו גולה אם הרג \_\_\_\_\_ או \_\_\_\_\_, אלא אם הרג בשגגה \_\_\_\_\_.

סומא שהרג אדם בשגגה – לשיטת ר"י: \_\_\_\_\_, לשיטת ר"מ: \_\_\_\_\_.

שונא שהרג אדם השנא עליו – אינו גולה.

לשיטת ר"י: השונא שהרג את האדם השנא עליו נהרג, מפני שהוא כ\_\_\_\_\_.

לשיטת ר"ש: יש \_\_\_\_\_ שגולה, ויש שונא שאינו \_\_\_\_\_ ולא \_\_\_\_\_.

אם אנהנו יכולים לומר שלדעת הרגו – אינו \_\_\_\_\_, כי חשוד הוא על כך שהרגו \_\_\_\_\_.

אך באופן שודאי שלא לדעת הרג – הרי זה \_\_\_\_\_.

## משנה ד

להיבן גולין ההורגים בשוגג?

לערי מקלט, והם שלש שבעבר ה\_\_\_\_\_ , ושלש בארץ \_\_\_\_\_.

נאמר בפסוק: 'יש ערי מקלט תהיינה', ומכאן שעד שלא נבחרו שלש הערים שבארץ ישראל

– לא היו שלש הערים שבעבר הירדן קולטות.

נוסף על ששת הערים היו עוד \_\_\_\_\_ ערי הלווים ששימשו לערי מקלט.

## משנה ה

נאמר בפסוק: 'תכין לך הדרך ושלשת', ומכאן שיש להכין \_\_\_\_\_ ישרות ומתקנות מכל



עיר לעיר מקלט, שה \_\_\_\_\_ לא יתעה במנוסתו.

לאחר שנגמר דינו של הרוצח בשגנה לגלות – שני תלמידי חכמים מלווים אותו מבית הדין לעיר מקלט, הת"ח אומרים לגואל הדם שלא יהרגנו, שהרי בשגנה בא מעשה זה לידו ואינו שופך דמים.

לשיטת ר"מ: אין הת"ח צריכים לדבר עבורו, אלא הוא \_\_\_\_\_ בעצמו, שנאמר 'זה דבר הרוצח'.

משנה ו

נאמר בפסוק: 'והשיבו אותו העדה אל עיר מקלטו אשר נס שמה', ומכאן שהיה שם כבר.

רבי יוסי בר יהודה אומר:

בתחילה, הרוצח ב \_\_\_\_\_ או ב \_\_\_\_\_ נס לערי מקלט.

בית דין שבעירו שולחין ומביאין אותו משם לדונן,

מי שהרג במזיד, בעדים ובהתראה – מתחייב מיתת בי"ד ב \_\_\_\_\_.

מי שנמצא זכאי – \_\_\_\_\_.

מי שהרג בשוגג ונתחייב גלות – מחזירין אותו ל \_\_\_\_\_.

יש שלשה סוגים של כהן גדול שבמיתתו שבים הגולים מערי המקלט לבתיהם.

א. כהן גדול שהוא משוח ב \_\_\_\_\_.

ב. כהן גדול שלא נמשח בשמן המשחה אלא הוא רק \_\_\_\_\_.

ג. כהן שעבר מ \_\_\_\_\_, ששימש כממלא מקומו של כהן גדול.

רבי יהודה אומר: גם כהן שהוא ' \_\_\_\_\_ ' מחזיר את הרוצח.

אמותיהן של כהנים גדולים היו מספקות לרוצחים בשגנה, \_\_\_\_\_ ו \_\_\_\_\_, כדי שהרוצחים לא יתפללו על בניהם שימותו, ויוכלו לשוב לביתם.

כלל: הכהן גדול ששהגולה חוזר במיתתו – הוא הכהן הגדול שביהן בשעת הגמר דין.  
ולכן,

אם הכה"ג מת לאחר הגמ"ד של הרוצה לגלות – \_\_\_\_\_, ואפילו אם עדיין לא \_\_\_\_\_.

אם הכה"ג מת לפני הגמ"ד, ומינו כה"ג אחר תחתיו, ואח"כ נגמר דינו – חוזר במיתת ה \_\_\_\_\_.

אך אם בשעת הגמ"ד לא היה כה"ג – גולה ואינו חוזר לעולם.

במשנה שלשה דוגמאות לכך:

• אם הכה"ג מת לפני הגמ"ד, ובשעת הגמ"ד לא מינו כה"ג אחר.

• ההורג בשוגג כה"ג, ובשעת הגמ"ד לא מינו כה"ג.

• כהן גדול שהרג, ובשעת הגמ"ד לא מינו כה"ג.

משנה ז

רוצה שגלה – אינו יוצא מעיר מקלט, לשום ענין.

במשנה חמישה דוגמאות שאינו יוצא עבורם:

1. להעיד על \_\_\_\_\_ . 3. להעיד על \_\_\_\_\_ . 5. להיות \_\_\_\_\_ .

2. להעיד על \_\_\_\_\_ . 4. לצורך \_\_\_\_\_ ..

נאמר בפסוק: וְהֵשִׁיבוּ אוֹתוֹ הָעֵדָה אֶל עִיר מִקְלָטוֹ אֲשֶׁר נָס שָׁמָּה, וַיֵּשֶׁב בָּהּ עַד מוֹת  
הַכֹּהֵן הַגָּדוֹל.

ודורשים: שם תהא \_\_\_\_\_, שם תהא \_\_\_\_\_, שם תהא \_\_\_\_\_.

כשם שהעיר קולמת, כך תחום העיר, שהוא אלפיים אמה מסביב לעיר – גם הוא קולט.

רוצה שיצא חוץ לתחום ומצאו גואל הדם,

לריה"ג: לגואל הדם – \_\_\_\_\_ להורגו, ולכל אדם – \_\_\_\_\_ להורגו.

לר"ע: לגואל הדם – \_\_\_\_\_ להורגו, ולכל אדם – \_\_\_\_\_ להורגו.

עיץ שנמצא בגבול התחום של עיר מקלט:

אם הרוצה נמצא על ה\_\_\_\_\_ או תחת ה\_\_\_\_\_ שנמצאים בתוך התחום – נחשב הרוצה בתוך העיר.

רוצה שגלה לעיר מקלט, וחוזר והרג בשגנה באותה העיר – גולה בתוך העיר מ\_\_\_\_\_ ל\_\_\_\_\_, שהרי אינו יכול לצאת מהעיר, מפני חיוב הגלות על הרציחה הראשונה. אך בן לוי שגר בעיר, והרג בשוגג – גולה מ\_\_\_\_\_ שגר בה, לעיר מקלט אחרת, כיון שאינו חייב גלות אלא על רציחה זו.

משנה ח

נאמר בפסוק: 'זוה דבר הרוצח', מכאן שצריך לומר את דבר היותו רוצח, שלא יכבדוהו. רוצח שגלה לעיר מקלטו, ורצו אנשי העיר לכבדו, יאמר להם: '\_\_\_\_\_'. ואם אמרו לו: אף על פי כן רוצים אנו לכבדך – יקבל מהן את ה\_\_\_\_\_ שמעניקים לו.

האם הרוצחים הגולים משלמים שכר דירה?

בשש הערים – לכו"ע \_\_\_\_\_ משלמים.

בערי הלויים – לר"י: \_\_\_\_\_, לר"מ: \_\_\_\_\_.

מה עושה הרוצח לאחר מיתת הכה"ג?

לר"מ: חוזר ל\_\_\_\_\_ שהיה בה, לר"י: חוזר ל\_\_\_\_\_, ולא לשררה שהיה בה.

## מסכת מכות – פרק ג

### משנה א

במשנתנו 13 עריות שלוקים:

1. הבא על \_\_\_\_\_ .
2. הבא על \_\_\_\_\_ .
3. הבא על \_\_\_\_\_ .
4. הבא על \_\_\_\_\_ .
5. הבא על \_\_\_\_\_ .
6. הבא על \_\_\_\_\_ .
7. הבא על \_\_\_\_\_ .
8. כה"ג הבא על \_\_\_\_\_ .
9. כהן הבא על \_\_\_\_\_ .
10. הבא על \_\_\_\_\_ .
11. הבא על \_\_\_\_\_ .
12. הבא על ישראלית. \_\_\_\_\_ .
13. הבא על ישראלית. \_\_\_\_\_ .

כה"ג הבא על אלמנה שהיא גם גרושה – עובר בשני לאוים: 1. \_\_\_\_\_ . 2. \_\_\_\_\_ .  
כהן הבא על גרושה שהיא גם חלוצה – עובר בלאו אחד, שהרי ה \_\_\_\_\_ אסורה מדין גרושה.

### משנה ב

במשנתנו 15 חייבי בריתות שלוקים:

1. טמא שאכל \_\_\_\_\_ .
2. טמא שנכנס \_\_\_\_\_ .
3. אוכל \_\_\_\_\_ .
4. אוכל \_\_\_\_\_ .
5. אוכל \_\_\_\_\_ .
6. אוכל \_\_\_\_\_ .
7. אוכל \_\_\_\_\_ .
8. בחוץ \_\_\_\_\_ .
9. בחוץ \_\_\_\_\_ .
10. אוכל \_\_\_\_\_ בפסח. \_\_\_\_\_ .
11. ביוה"כ. \_\_\_\_\_ .
12. ביוה"כ. \_\_\_\_\_ .
13. מפטם את ה \_\_\_\_\_ .
14. מפטם את ה \_\_\_\_\_ .
15. סך ב \_\_\_\_\_ .

במשנתנו 8 אכילות המחייבות במלקות:

אכילות מאוסות:

1. אוכל \_\_\_\_\_ . 2. אוכל \_\_\_\_\_ . 3. אוכל \_\_\_\_\_ . 4. אוכל \_\_\_\_\_ .

אכילות מכובדות:

1. אוכל \_\_\_\_\_ . 2. אוכל \_\_\_\_\_ . 3. אוכל \_\_\_\_\_ . 4. אוכל \_\_\_\_\_ .

שיעור האכילה לחיוב מלקות?

ר"ש: אם אכל \_\_\_\_\_ , וחייב מדין \_\_\_\_\_ כמו אוכל נמלה.

לחכמים: רק אם אכל \_\_\_\_\_ , וחייב בריה על \_\_\_\_\_ הוא מפני שיש בו \_\_\_\_\_ .

משנה ג

במשנתנו עוד 4 אכילות מכובדות המחייבות במלקות:

1. אוכל \_\_\_\_\_ לפני שקרא עליהם. 3. אוכל \_\_\_\_\_ מחוץ לחומת \_\_\_\_\_ .

2. אוכל \_\_\_\_\_ מחוץ ל \_\_\_\_\_ . 4. אוכל \_\_\_\_\_ מחוץ לחומת \_\_\_\_\_ .

קרבת פסח:

השובר עצם: בפסח הבא במהרה - \_\_\_\_\_ , בפסח הבא בטומאה - \_\_\_\_\_ .

מותיר בשר: \_\_\_\_\_ לוקה, משני סיבות:

• כיוון שהוא לאו הניתק לעשה: לאו - לא \_\_\_\_\_ , עשה - והנותר מבוטל... באש' \_\_\_\_\_ .

• כיוון שהוא לאו שאין בו \_\_\_\_\_ .

## משנה ד

כלל: כל לאו שניתק לעשה – אין לוקים עליו.

נחלקו תנאים במצוות שילוח הקן.

ר': לא תקוּז את האם... \_\_\_\_\_ שְׁלוּז תִּשְׁלוּז, ולכן אינו נחשב ניתק לעשה.

חכמים: לא תקוּז את האם, ואם \_\_\_\_\_ – שְׁלוּז תִּשְׁלוּז, ולכן הלאו נחשב ניתק לעשה.

## משנה ה

במשנתנו 4 פעולות בגוף המחייבות במלקות:

1. העושה \_\_\_\_\_ בראשו על מת.

3. המשחית \_\_\_\_\_ זקנו.

2. המקיף \_\_\_\_\_ ראשו.

4. השורט \_\_\_\_\_ אחת על מת.

בדין שורט נאמרו שני מחייבים: 1. כמות \_\_\_\_\_ . כמות \_\_\_\_\_ .

ולכן,

השורט \_\_\_\_\_ אחת על חמשה \_\_\_\_\_ – חייב חמשה לאוים.

השורט חמש \_\_\_\_\_ על \_\_\_\_\_ אחד – חייב חמישה לאוים.

מקום הפאות: \_\_\_\_\_ , אחת בצד \_\_\_\_\_ ואחת בצד \_\_\_\_\_ .

מקום הזקן: \_\_\_\_\_ , אחת בצד \_\_\_\_\_ ואחת בצד \_\_\_\_\_ , ואחת \_\_\_\_\_ .

ולר"א: אם השחית את כל הזקן – חייב \_\_\_\_\_ .

מכשיר ההשחתה: לכו"ע חייב כשהשחית ב\_\_\_\_\_.

במלקט ורהיטני - לת"ק: \_\_\_\_\_, לר"א: \_\_\_\_\_.

ומחלוקתם האם נחשבים לכלים שדרך בנ"א לגלח בהם.

משנה ו

כדי להתחייב בכתובת קעקע צריך לעשות שתי פעולות: 1. \_\_\_\_\_, 2. \_\_\_\_\_.

עם מה כותב? 1. \_\_\_\_\_, 2. \_\_\_\_\_, 3. \_\_\_\_\_.

מה כותב? לת"ק: \_\_\_\_\_, לר"ש: רק אם כתב \_\_\_\_\_.

משנה ז - ח

לנויר אסור שלשה דברים: 1. לשתות \_\_\_\_\_, 2. לגלח \_\_\_\_\_, 3. ליטמא \_\_\_\_\_.

התראה בין פעולה לפעולה - מחייבת באיסור נוסף.

יין: התרו בנויר בין \_\_\_\_\_ ל\_\_\_\_\_.

גילוח: התרו בנויר בין \_\_\_\_\_ ל\_\_\_\_\_.

מת: התרו בנויר בין \_\_\_\_\_ ל\_\_\_\_\_.

וכך בלבישת כלאים: התרו באדם בין \_\_\_\_\_ ל\_\_\_\_\_.

## משנה ט

במשנתנו מעשה אחד שמחייב בשמונה מלקות.

- חורש בשור וחמור - עובר על \_\_\_\_\_.
- השור מוקדש לקרבן - עובר על \_\_\_\_\_.
- החמור מוקדש לבדק הבית - עובר על \_\_\_\_\_.
- כיסה את כלאי הכרם - עובר על \_\_\_\_\_.
- בשנת השמיטה - עובר על \_\_\_\_\_.
- ביום טוב - עובר על \_\_\_\_\_.
- והוא כהן בבית הקברות - עובר על \_\_\_\_\_.
- והוא נזיר בבית הקברות - עובר על \_\_\_\_\_.

לפי חנניא בן הכינאי:

- לובש כלאים - עובר על \_\_\_\_\_.

## משנה י

כמה לוקה?

לת"ק: \_\_\_\_\_ . המקור: \_\_\_\_\_ .

לר"י: \_\_\_\_\_ . המקור: \_\_\_\_\_ . מקום המכה האחרונה - \_\_\_\_\_ .

## משנה יא

כמה לוקה בפועל? ע"י \_\_\_\_\_ , ובכמות שיכולים \_\_\_\_\_ .

הכלל: משנים מהאומדנא להפחית אך לא להוסיף.

ולכן,

אמדו שיקבל \_\_\_\_\_ ואח"כ התברר שיכול לקבל רק \_\_\_\_\_ - מקבל \_\_\_\_\_ .

אמדו שיקבל \_\_\_\_\_ ואח"כ התברר שיכול לקבל אפילו \_\_\_\_\_ - מקבל \_\_\_\_\_ .



עבר עבירה שאין בה שני לאוין,

אם אמדו אותו על שני הלאוים באומד אחד - \_\_\_\_\_ ופטור.

אם אמדו אותו רק על לאו אחד - \_\_\_\_\_, ואח"כ עושים \_\_\_\_\_ נוסף.

משנה יב

צורת ההלקאה:

תנוחת הגוף - \_\_\_\_\_.

הפשטת הבגד - \_\_\_\_\_.

עמידת המכה - \_\_\_\_\_.

עם מה מלקה - רצועה מ \_\_\_\_\_, מקופלת ל \_\_\_\_\_.

ובתוכה שתי \_\_\_\_\_ של \_\_\_\_\_.

אורך ידית הרצועה - \_\_\_\_\_.

רוחב הרצועה - \_\_\_\_\_.

אורך הרצועה - שתגיע עד \_\_\_\_\_.

מקום ההכאה - שלישי \_\_\_\_\_, שני שלישי \_\_\_\_\_.

חוזק המכה - \_\_\_\_\_.

משנה יד

הקורא קורא: \_\_\_\_\_.

אם הלוקה מת,

אם מת בתוך המלקות - המלקה \_\_\_\_\_.

אם מת מתוספת המלקות - המלקה \_\_\_\_\_.

אם הלוקה התבזה בשעת ההלקאה:

ברעי - \_\_\_\_\_.

במים - באשה: \_\_\_\_\_.

באיש: לת"ק; \_\_\_\_\_. לר"י: \_\_\_\_\_.

משנה טו

מחוייב כרת שלקה - פטור מ \_\_\_\_\_, שנאמר: ונָקְלָה \_\_\_\_\_ לְעֵינָיִךְ.

שכר למקיים המצוות:

רחב"ג: אם עובר עבירה - \_\_\_\_\_ נִפְשׁוֹ, עושה מצוה - \_\_\_\_\_ לו נפשו.

ר"ש: בעבירה - \_\_\_\_\_ הַנְּפֻשׁוֹת הַעֹשִׂוֹת, במצוה - יַעֲשֶׂה אוֹתוֹ הָאָדָם \_\_\_\_\_.

רשב"ר: פורש מדם שנפשו קצה - לַמַּעַן \_\_\_\_\_ לך,

פורש מגזל ועריות שמתאוה להם - על אחת כמה וכמה.

משנה טז

מדוע אסר הכתוב את השקצים והרמשים שבין כך נפשו קצה מהם?

כדי ל \_\_\_\_\_ את ישראל בשכר על קיומם.